1

De stem van de man achter de scheidingswand sloeg over. 'Straks ga ik de gevangenis in.'

'Je gaat de gevangenis niet in,' zei ik op geruststellende toon. Achter de wand klonk een mij maar al te bekend giecheltje en de man begon zachtjes te jammeren. 'Hoe heet je?' vroeg ik om hem af te leiden, ondertussen in mijn luiertas rommelend.

'Waarom wil je dat weten? Ga je me soms aangeven bij de politie?'

'Ik ga je niet aangeven. Dat beloof ik.'

'Dat beloof je!'

'Denk je nou echt dat ik wil dat dit in een drama eindigt?' Ik luisterde naar zijn ongecontroleerde ademhaling en wachtte af.

'Mo…' zei hij aarzelend. Achter de scheidingswand werd weer gegiecheld en de man riep: 'Mo! Ik heet Mo! Doe nou toch iets, alsjeblieft!'

'Luister, Mo. Probeer kalm te blijven, ik ga je precies zeggen wat je moet doen.'

Zijn stem ging omhoog. 'Heb je dit vaker gedaan?'

'Ja,' verzekerde ik hem, 'ik heb dit vaker gedaan.' Alleen niet in het herentoilet van een Walmart. 'Luister goed, Mo. Ik ga nu heel langzaam op mijn knieën zitten en mijn arm onder de deur door steken. Wat er ook gebeurt, blijf waar je bent.'

Mo begon nu serieus te hyperventileren. 'Wacht, wát ga je doen? Dat lijkt me echt geen goed idee. Er moet toch een andere manier zijn om…'

'Er is geen andere manier, Mo. Je laat me dit oplossen of ik ga er iemand bij halen die het slot van het wc-hokje open kan maken.'

‘Nee, niemand erbij halen!’ zei hij op smekende toon. ‘Doe wat je moet doen. Maar schiet alsjeblieft op!’

Ik ging voorzichtig op mijn knieën zitten. De rillingen liepen over mijn rug toen mijn handpalmen de plakkerige tegelvloer raakten. Ik boog mijn hoofd omlaag om onder de wc-deur door te kunnen kijken en probeerde er niet aan te denken wat er in de voegen tussen de tegels groeide.

Mo’s broek hing op zijn enkels, zijn geruite kousen waren opgetrokken tot aan zijn knieën. Nog geen meter bij de man vandaan zag ik de ledlampjes in de Toy Story-sneakers van mijn zoon knipperen.

‘Zach,’ zei ik op dwingende toon tegen mijn zoon, die met een grijns op zijn gezicht tegen Mo stond te brabbelen. ‘Hier komen, nu meteen.’

Dertig seconden. In de dertig seconden die ik nodig had gehad om mijn blaas te legen, was mijn peuter onder de deur van mijn wc-hokje door gekropen, de damestoiletten uit gerend en bij de heren naar binnen geglipt, waarschijnlijk in het kielzog van een nietsvermoedende puber die nog nooit op een klein kind of huisdier had hoeven passen en niet op het idee was gekomen om hem tegen te houden.

Zach lachte vrolijk om mijn graaiende hand die onder de wc-deur door stak. Toen ik zijn tuinbroek te pakken had, deed hij een stapje achteruit en de flodderige zoom van de broekspijp glipte tussen mijn vingers door.

‘Hij komt dichterbij!’ piepte Mo, die zijn knieën tegen elkaar klemde. ‘Nee, nee! Daar blijven!’

‘Je hebt zeker niet veel ervaring met kinderen?’

‘Nee! Hoezo?’

‘Gewoon, ik had zo’n idee.’ Ik wurmde mijn schouder onder de wc-deur door en strekte mijn arm zo ver mogelijk uit. Mo was twee lege wc-hokjes voorbijgelopen. Hij zat in het rolstoeltoegankelijke toilet en de wc-pot stond – met mijn kind ernaast – helemaal achterin. ‘Ik kan er niet bij. Hij staat te ver van de deur.’

'Ik dacht dat je zei dat je wist hoe je dit moest aanpakken!'

'Geen paniek. Het komt goed.'

'Geen paniek? Heb je enig idee wat er gebeurt met mannen die betrapt worden met een kind in een wc-hokje en hun broek op de enkels? Ik zat me hier gewoon met mijn eigen zaken te bemoeien!'

Zach stopte plotseling met giechelen en hield zich verdacht stil. Ik graaide koortsachtig in mijn luiertas. Waar waren die Cheerios als je ze nodig had?

'Er is iets mis,' fluisterde Mo gespannen. 'Het kind beweegt niet meer. Het is vast iets van plan.'

Ik trok mijn neus op. Zach was absoluut iets van plan.

'Hij gromt en hij loopt helemaal rood aan. Hij lijkt wel bezeten.'

'Hij is niet bezeten. Hij doet zijn behoefte.'

'Hij doet wát?! Ik ben hier helemaal klaar mee! Ik kom naar buiten…'

'Nee! Níét opstaan!' Ik duwde mijn hele arm in de tas. Het zou veel te lang duren om naar het gangpad met de ontbijtgranen in de supermarkt te rennen. Die arme man zou waarschijnlijk een rolberoerte krijgen en het loodje leggen voor ik weer terug was, en nóg een dooie kerel was wel het laatste wat ik kon gebruiken. Zeker eentje met zijn broek rond zijn enkels.

Nieuw jaar, nieuwe kansen. Ik was geen crimineel en ik had niemand vermoord, althans niet eigenhandig. Harris Mickler, de smerige accountant die drie maanden geleden dood achter in mijn auto had gelegen, was niet door mij vermoord, ook al had zijn vrouw, Patricia, erop gestaan dat ik hem tegen betaling naar de andere wereld zou helpen. En toch, hoe vaak ik ook aan mevrouw Mickler had uitgelegd dat ik geen huurmoordenares was, er bleven akelig vergelijkbare klussen op mijn pad komen. Op het lijstje met goede voornemens dat ik twee weken geleden had opgesteld stonden drie zeer belangrijke punten: gezond eten, niet meer daten en geen lijken meer in mijn auto. Niet noodzakelijk in die volgorde. Zach rondde zijn grote boodschap met een opgetogen gilletje af en klapte triomfantelijk in zijn

handjes. Met uitgestrekte armpjes stapte hij op Mo af.

'Ik begrijp er niets van!' riep Mo. 'Wat wil het kind van me?!'

Ik kieperde de luiertas om. Mijn zus, die bij de politie werkte en nog liever een plaats delict opruimde dan de billen van haar neefje afveegde, had de afgelopen weken geprobeerd mijn zoon op het potje te krijgen, hoewel ik bleef volhouden dat Zach daar nog niet aan toe was. Mijn zoon van amper twee begreep intussen wat hij in een wc-hokje moest doen, maar Georgia's aanpak had er verder alleen maar toe geleid dat hij nu gevoelig was geworden voor omkoping. 'Hij wil een beloning.'

'Een beloning? Waarom?'

Ik vond een zakje Cheerios, stak het onder de deur door en schudde ermee. Zach draaide zich om naar het geluid en zijn mollige handjes volgden het zakje, dat ik naar me toe bewoog. Zodra mijn zoon binnen handbereik was sloeg ik een arm om zijn middel en trok hem het hokje uit.

Ik zette Zach naast me op de vloer en veegde het zweet van mijn voorhoofd, terwijl mijn zoon verbaasd naar de sluiting van het zakje stond te kijken.

'De kust is veilig, Mo. Kom er maar uit.' Ik verzamelde de luiercrème, de babydoekjes en alle andere spullen die in de survivalkit van een moeder thuishoren en propte ze weer in mijn tas. Ik wierp een korte blik onder de wc-deur door en zag dat Mo zich nog niet had bewogen. 'Mo?' Ik spitste mijn oren en wachtte op een teken van leven achter de deur. 'Alles in orde, Mo?' *Laat alsjeblieft alles in orde zijn.*

'Het is verre van in orde.'

Ik haalde opgelucht adem. 'Moet ik iemand roepen?'

'Ik heb liever dat je gewoon weggaat,' zei hij, 'en neem dat monster alsjeblieft mee.'

'Oké.' Ik trok het zakje voorzichtig uit Zachs handen en zette hem op mijn opgetrokken knie, waarmee ik tegen de wastafel leunde, zodat ik zowel zijn als mijn eigen handen twee keer grondig en met veel zeep kon wassen en gaf hem daarna de Cheerios weer terug.

'Leuk je te ontmoeten, Mo!' riep ik.

In het hokje klonk een gelaten gebrom. Ik troostte mezelf met de gedachte dat Mo het in ieder geval had overleefd. Het was net twaalf uur geweest, het nieuwe jaar was twaalf dagen op weg en ik had me aan alle drie mijn goede voornemens gehouden – nog wel.

2

Nadat ik Zach een schone luier had omgedaan en onze handen nog een paar keer grondig had gewassen, zette ik hem in een winkelwagentje, gaf hem zijn rafelige knuffeldoekje en zijn tuitbeker, duwde het karretje de winkel in en ging op zoek naar Vero. Mijn kinderoppas stond op de afdeling damesmode met een kritische blik in haar ogen een nietszeggende hoodie te bekijken; een beeld dat totaal niet paste bij de hippe fashionista met een kast vol merkkleding die ik kende en in mijn hart had gesloten. Ze sprong zowat een halve meter de lucht in toen ik mijn karretje achter haar parkeerde en haar op de schouder tikte.

'Wat ben je aan het doen?' vroeg ik toen ze de hoodie in haar kar gooide. Ze duwde haar gigantische zonnebril wat hoger op haar neus. Hij verdween haast onder de klep van de pet die ze had opgezet toen we die ochtend de deur uit gingen. 'Je hebt al een zwarte hoodie.' Ik gebaarde naar het designermerk op de hoodie die ze aan had. Eronder droeg ze een zwarte yogabroek, waardoor ze wel iets weghad van een insluiper.

'Hoodies kun je nooit genoeg hebben.' Ze liet haar blik zo onopvallend mogelijk over de damesafdeling gaan en keek vanuit haar ooghoeken argwanend naar een dubieuze figuur met een kalend hoofd, dat hij probeerde te verbergen onder een vettige haarlok, die in zichzelf mompelend een rekje met voorgevormde bh's doorzocht. Hij had ofwel een paar gestolen kniekousen in zijn broek gepropt, of hij was bijzonder blij om die bh's te zien – iets waarover ik liever niet te diep wilde nadenken. Ze huiverde toen hij taxerend in een cup dubbel D kneep. 'Hoelang duurt het nog voor je auto klaar is?'

Ik keek op mijn telefoon. 'Nog zeker een halfuur. En we

hebben nog een uur voor we Delia van school moeten halen.'

'Laten we dan nog even naar de accessoires gaan. Die vent werkt me op mijn zenuwen en ik kan nog wel een nieuwe zonnebril gebruiken.'

'Als je zo bang bent om herkend te worden hadden we mijn auto ook naar de garage van je neef kunnen brengen in plaats van hem hier te laten nakijken. Bij Ramón had je voor olie verversen waarschijnlijk niet eens hoeven betalen.'

Vero schudde fel haar hoofd. 'Mooi niet. Veel te gevaarlijk.' Ze stond ingeschreven op het adres van haar neef Ramón en dat was, volgens Vero, te dicht bij zijn autogarage. Ze wilde niet het risico lopen daar te worden gezien.

'Ik snap het niet, Vero. Waarom doe je zo paranoïde? Je zegt dat je geld schuldig bent aan een paar vriendinnen van je oude studentenvereniging in Maryland, dus je stopt met de opleiding en verhuist naar een andere staat en als de ouders van een van die vriendinnen bij Ramón voor de deur staan en naar jou vragen, vertrek jij naar Atlantic City en leen je geld van een woekeraar. Was het niet eenvoudiger geweest om gewoon naar Maryland te gaan om aan je studievriendinnen uit te leggen dat je het geld helemaal niet hebt gestolen en je het dus ook niet kunt teruggeven?'

'Dat heb ik ze een jaar geleden al uitgelegd, maar ze geloofden me niet.'

'Dan zijn ze het niet waard dat je zoveel moeite doet om ze te ontlopen. Je kunt toch niet eeuwig incognito de straat op blijven gaan of nooit meer buiten komen?'

'Als een paar studievriendinnen me al kunnen opsporen omdat ze denken dat ik de verenigingskas heb geplunderd, hoelang denk je dan dat een doorgewinterde woekeraar erover doet om me te vinden nadat ik de tweehonderdduizend dollar heb verloren die ik van hem heb geleend om die meiden terug te kunnen betalen?'

'Je kunt niet de rest van je leven blijven onderduiken. Het volgende semester van je avondopleiding begint over twee weken.'

'Maakt me niet uit, want ik ga toch niet.'

Ik stond in één klap stil. Zach greep zich in het zitje van het winkelwagentje giebelend vast aan de handgreep en knoeide sap op zijn tuinbroek. Ik depte het op met zijn knuffeldoekje. 'Vero, je hoeft nog maar een paar studiepunten te halen en dan heb je je accountantsdiploma!'

'En ik weet dus heel goed dat hoe vaker ik de straat op ga, hoe hoger statistisch gezien de kans is dat iemand me zal vinden. Dat is gewoon karma.'

'Dat heeft niets met karma te maken. Dat je iets verkeerd hebt gedaan wil nog niet zeggen dat je het verdient om je ellendig te voelen. Luister.' Ik greep haar capuchon vast. Ze bleef staan en ik pakte haar bij de schouders en draaide haar naar me toe. 'We pakken de problemen een voor een aan. Steven komt morgen terug uit Philadelphia. We zijn het erover eens dat de kust veilig is.' Mijn ex-man had zich een paar weken schuilgehouden bij zijn zus, nadat er meerdere aanslagen op zijn leven waren gepleegd. (Laat maar. Lang verhaal.) 'We hebben geen reden om aan te nemen dat iemand hem nu nog wil vermoorden…'

'Omdat het universum het nu duidelijk op mij gemunt heeft,' zei ze, alsof dat aantoonde dat ze gelijk had.

Ik rolde met mijn ogen en ging verder. 'Steven heeft Delia en Zach al weken niet gezien. Als ik hem vraag of hij de kinderen een paar dagen wil hebben, stemt hij daar waarschijnlijk meteen mee in. Dan kunnen wij naar Atlantic City om te onderhandelen met die woekeraar.'

'Woekeraars onderhandelen niet, Finn. Ze breken je benen en hakken je pink af.'

'Het is een zakenman. Hij staat vast open voor een redelijk gesprek.'

'Je bedoelt zoals jouw gesprek met Feliks Zhirov?' Ik drukte mijn hand tegen haar mond, bang dat alleen het uitspreken van Feliks' naam al genoeg was om de Russische maffia op de afdeling damesmode van de Walmart tevoorschijn te toveren. Ik keek de gangpaden af om te checken of niemand ons had gehoord,

maar de man op de lingerie-afdeling achter ons had zijn neus intussen letterlijk in de bak met afgeprijsde damesslips gestoken. 'Féliks is een zakenman,' ging Vero onverstoorbaar door, 'en ik zie je niet op zíjn kantoor naar binnen stormen om een redelijk gesprek met hém te voeren.'

'Feliks heeft geen kantoor,' bracht ik haar fluisterend in herinnering. 'Hij zit in een politiecel. En hij is geen zakenman, hij is een narcistische sociopaat met een heel leger aan handlangers die het leuk vinden om iemands keel door te snijden. Ammehoela dat je een redelijk gesprek met hem kunt voeren.'

'Hij is ook degene die verwacht dat je hier in de buurt blijft en een klus voor hem opknapt. Dus tenzij je wilt dat zijn kompanen ons volgen naar New Jersey en onze lichamen in een sloot dumpen, kunnen we wat mij betreft beter dicht bij huis blijven en op zoek gaan naar EasyClean.'

EasyClean was de gebruikersnaam van een mysterieuze huurmoordenaar die had geprobeerd aan klussen te komen via een van Feliks Zhirovs websites, een drukbezochte online community voor vrouwen die tegelijkertijd als dekmantel had gefungeerd voor de Russische maffia. Toen ik erachter kwam dat EasyClean het op mijn ex-man had gemunt, had ik Feliks gedwongen de complete website offline te halen. EasyClean had zijn toevlucht genomen tot het chanteren van de maffia als schadeloosstelling voor zijn misgelopen inkomsten en Feliks hield mij verantwoordelijk voor de hele toestand.

'Als we te weten komen wie EasyClean is, dan wil die steenrijke Russische vriend van je ons daar misschien wel voor belonen.'

'Feliks is geen vriend van me,' fluisterde ik. 'Hij heeft geprobeerd ons te laten omleggen, mocht je dat vergeten zijn.'

'Dat was vóórdat EasyClean hem begon te chanteren,' zei ze met een opgestoken vinger. 'Dat hele idee van "de vijand van je vijand is je vriend" betekent dat jij en Feliks vrienden zijn. En bij je vriend de maffiabaas rollen de roebels uit zijn pirosjki.'

'Ten eerste wil ik helemaal niet aan Feliks' pirosjki denken.

En ten tweede wil Feliks niet dat ik EasyClean aan hem úítlever, hij wil dat ik hem ómbreng.' Ik had EasyClean maar één keer gezien. Dat was in het donker, toen hij uit een auto stapte die verdacht veel weghad van een politiewagen, met een revolver in zijn hand. En toen hij op me begon te schieten was ik niet lang genoeg gebleven om hem goed te kunnen bekijken. Zelfs als Vero en ik te weten konden komen wie EasyClean was, leek het me sterk dat Feliks ons ook maar iets zou betalen. Ik stond al in het krijt bij die man voor een bedrag ter waarde van een peperdure sportwagen; de Aston Martin die ik van een autodealer had 'geleend' zat nu vol kogelgaten en was geregistreerd op mijn naam. Eén misstap en Feliks zou ervoor zorgen dat die registratie bekend werd bij de politie.

Het was niet moeilijk te raden aan welke rechercheur Feliks de informatie zou doorspelen. Feliks was onrustbarend nieuwsgierig naar de aard van mijn relatie met rechercheur Nicholas Anthony. En eerlijk is eerlijk, ikzelf ook. Maar hoe aantrekkelijk Nick ook was (en hoe fantastisch hij ook rook), er hadden te veel lijken in mijn kast gelegen (of, beter gezegd, in mijn wasmachine, mijn auto en Vero's kofferbak) om de rechercheur dichter bij me te laten komen dan hij al was.

'Als Feliks van EasyClean af wil, dan zal hij hem zelf moeten omleggen,' zei ik vastberaden. Iemand in koelen bloede vermoorden was voor mij ondenkbaar.

Vero keek hoofdschuddend in de spiegel terwijl ze een donkere zonnebril paste. 'Ongelooflijk dat je probeert een Russische maffiabaas uit zijn tent te lokken.'

'Ik probeer niemand uit zijn tent te lokken. Ik sla met mijn vuist op tafel. Feliks' zaak komt binnen een maand voor de rechter. Dan wordt hij veroordeeld voor moord en gaat hij de gevangenis in, en dan is deze nachtmerrie voorbij.'

'Als Feliks de gevangenis in gaat, heeft hij niets te verliezen. Je mag blij zijn als hij Nick niet inlicht. Gewoon om je te pesten. Hij heeft weer gebeld, trouwens.'

'Wie?'

'Rechercheur Hottie.'

Ik richtte mijn aandacht op een rekje met sjaals, alsof haar antwoord me totaal niet interesseerde. 'Wat heb je tegen hem gezegd?'

'Dat je in de achtertuin een lijk aan het begraven was… Au!' Ze grinnikte zachtjes, wrijvend over de plek waar ik haar met mijn elleboog had geraakt. 'Je kunt hem niet blijven ontlopen, Finn. Sinds dat etentje bij je ouders heeft hij je ik weet niet hoeveel berichtjes gestuurd en je hebt hem nog niet één keer teruggebeld.'

Ik sloeg mijn hand tegen mijn voorhoofd. 'Je bedoelt dat etentje waarbij Nick op krukken liep, omdat hij was neergeschoten door handlangers van Feliks, die – tussen twee haakjes – daar eigenlijk waren om jou en mij te vermoorden. Ja,' zei ik droogjes, 'dat is echt een goede basis voor een gezonde en openhartige relatie.'

'Je vergeet het stukje dat Nick je over de schaal met ham lonkend aankeek en zei dat hij je zo dankbaar was dat je zijn leven had gered. Geef het nou maar toe, Finn, hij is gek op je. En de vonken spatten ervan af tussen jullie.'

Ze had geen ongelijk, maar die vonken konden geen spat veranderen aan het feit dat ik behoorlijk verschrikkelijke dingen had gedaan die Nick nooit te weten mocht komen. En toch, ik kon niet ontkennen dat ik kriebels in mijn buik kreeg als ik zijn stem hoorde op mijn voicemail. Of als ik terugdacht aan de diepe, verleidelijke klank ervan, vlak bij mijn oor toen we bij mijn ouders thuis onder de mistletoe stonden. 'Heeft hij nog iets gezegd?'

'Dat je nog steeds een toetje van hem tegoed hebt. Maar dat betekent natuurlijk: ik wil je naakt zien.' Ze wikkelde een sjaal om haar hoofd, zodat alleen de donkere glazen van haar zonnebril zichtbaar waren. Haar wenkbrauwen dansten boven het montuur uit. 'Je hebt zijn leven gered, Finn.'

'Net zoals hij dat van ons heeft gered.'

'Dat betekent niet dat je moet weigeren als hij je iets lek-

kers aanbiedt.' Ik lachte verbluft en ze gooide haar handen in de lucht. 'Ik wil alleen maar zeggen, je weet dat hij blijft bellen tot je opneemt.'

Onder in mijn luiertas klonk een ringtoon.

We staarden allebei naar de tas. Vero trok haar zonnebril een stukje omlaag. 'Wow. Volgens mij heb je zojuist een toetje gemanifesteerd.'

Ik deinsde achteruit. 'Ik ben op dieet.'

Ze rolde met haar ogen en stak haar hand in mijn tas. Voor ik iets kon doen had ze mijn telefoon al te pakken. 'Dat goede voornemen van jou is bullshit. We zitten midden in het tijdperk van bodypositivity en hashtag MeToo. Van sekspositiviteit, Finn; kijk om je heen! Laat je door niemand wijsmaken dat je geen toetje verdient.' Haar gezicht betrok toen ze de naam op het schermpje zag. 'Het is Sylvia,' zei ze en ze gaf de telefoon aan mij. Ik nam op. 'Hi, Syl. Ik ben in de Walmart. Kan ik je later terugbellen?'

'Nee, dat kun je niet,' zei ze kortaf. Als ze ongeduldig werd, nam haar New Jersey-accent het altijd over van haar New York-stem. 'Dit kan niet wachten. Je redacteur heeft gebeld. Ze heeft je manuscript gelezen.'

Vero boog zich naar me toe om mee te kunnen luisteren en ik liep een paar passen bij haar vandaan. 'Wat zei ze?' vroeg ik.

'Ze gaat je niet betalen.'

'Wat bedoel je, ze gaat me niet betalen?' Ik sloeg Vero's graaiende hand weg bij mijn telefoon. 'Ik heb een compleet manuscript ingeleverd, Sylvia. Daarvoor hoor ik de rest van mijn honorarium te ontvangen.'

'Alleen als je redacteur het goedkeurt. Ze wil dat je een paar aanpassingen doet.'

'Wat voor aanpassingen?'

'Ze wil een grotere rol voor de rechercheur.'

'Maar ik heb de rechercheur een rol gegeven. Er zit meer dan genoeg van de rechercheur in het verhaal.' Er zat misschien wel veel meer rechercheur in mijn verhaal dan goed voor me was.

'De rechercheur is top, maar de romantische ontwikkelingen zijn onder de maat, en de uitgever betaalt je niet voor vijftig tinten truttig.' Ik hield de telefoon een stukje bij mijn oor vandaan toen Sylvia om een taxi begon te roepen. Er sloeg een autodeur dicht en ik hoorde haar een adres blaffen. 'Je bent te behoudend, Finlay. De rechercheur en je heldin verdoen hun tijd met verlangend naar elkaars gereedschap staren. In het tweede bedrijf moeten ze eindelijk eens aan de klus beginnen.'

'Maar ze is nog niet over de advocaat heen,' bracht ik ertegen in.

'De advocaat is in het eerste hoofdstuk al verdwenen. Die relatie is verleden tijd. Je heldin moet door met haar leven.'

'Misschien heeft ze even de tijd nodig om uit te vinden wat ze wil,' zei ik gepikeerd. Ik kneep met duim en wijsvinger tussen mijn ogen. Ik had een tijdje gedatet met een rechtenstudent slash barkeeper en daar had ik ongeveer drie weken geleden een punt achter gezet. Hoewel ik wist dat het de juiste beslissing was geweest om het uit te maken met Julian Baker, was ik er toch nog niet helemaal overheen.

'Je heldin weet wat ze wil. Ze wil de rechercheur. Dat heeft ze op pagina drieënveertig al laten doorschemeren toen ze, in haar eentje, in bed naar het plafond lag te staren. Als je niet wilt dat ze de rechercheur in het tweede bedrijf al krijgt, geef die vrouw dan op zijn minst een seksspeeltje.'

Vero grinnikte naar me met een blik van *ik zei het toch*. Ik draaide haar mijn rug toe.

'Het doet er niet toe wat mijn heldin wil, Syl. Ze pleegt misdaden. Ze kan niet zomaar het bed in duiken met een rechercheur. Dan loopt ze het risico gepakt te worden.'

'Dat is precies wat ik bedoel. Er moet iets op het spel staan. Ik mis de roekeloosheid! Je hebt de perfecte basis voor een noodlottige liefdesaffaire. Je heldin is ontsnapt uit een politiecel. Ze is op de vlucht voor die ene man voor wie ze niet zou mogen vallen, maar ze kan niet ontkennen dat ze gevoelens voor hem heeft. Ondertussen zit de rechercheur haar op de hielen, erop

gebrand om haar in te rekenen. Maar hoe langer hun kat-en-muisspel duurt, hoe meer hij haar in bed wil krijgen in plaats van voor de rechter.'

'O, dat klinkt goed,' hoorde ik iemand op de achtergrond zeggen.

'Zie je nou wel?' zei Sylvia. 'Zelfs de taxichauffeur vindt het geweldig.'

'Heb je me op speaker staan?!'

'Ja,' zeiden Sylvia en de taxichauffeur in koor.

'De rechercheur en de heldin moeten toegeven aan hun verlangens,' zei Sylvia beslist. 'Ze moeten het op een gevaarlijke plek doen…'

'In een vliegtuig,' opperde de taxichauffeur.

Sylvia reageerde met een 'mwah'.

'Terwijl ze neerstorten in water waar het wemelt van de haaien?'

'Dat is al beter.'

'Prima,' zei ik bits. 'Ik pas wel wat scènes aan.'

'Als je dan toch bezig bent, herschrijf dan meteen het einde,' zei Sylvia.

Ik greep mijn telefoon steviger vast om te voorkomen dat ik hem door de winkel zou smijten. 'Wat is er mis met het einde?'

'Je heldin kan niet zomaar samen met haar sidekick van het toneel verdwijnen. Dit is een misdaadroman, het is geen *Thelma and Louise*.'

'*Thelma and Louise* heeft een Oscar gewonnen!'

'Ze hielden elkaars hand vast en reden een ravijn in, Finlay.' Sylvia zuchtte geërgerd en ik beet op mijn tong. 'De huurmoordenares en de rechercheur hebben een klik. Gun je heldin nou gewoon het eind goed al goed waar ze recht op heeft. En schiet een beetje op,' voegde ze eraan toe. 'Want ik wil namelijk wél betaald krijgen.'

'Ik ook,' zeiden de taxichauffeur en Vero in koor.

'Mooi. Ik geef aan je redacteur door dat je je in de aanpassingen kunt vinden.' Sylvia had al opgehangen voor ik kon antwoorden.

Ik gaf mijn telefoon aan Vero. 'Tevreden?'

Hoofdschuddend stopte ze de telefoon in de luiertas. 'Ik snap niet waarom je zo moeilijk doet over die rechercheur.'

'Omdat er elke keer dat de huurmoordenares en de rechercheur elkaar tegenkomen iemand doodgaat.'

'Dat heb je zelf in de hand.'

'Wrijf het me maar in.' Ik keek hoe laat het was en begon naar de uitgang te lopen.

'Hoe moeilijk kan het zijn om een happy end te schrijven? Je moet de personages gewoon zien als de barbiepoppen van Delia. Je doet alle kleertjes uit en ramt ze met de gezichten tegen elkaar.'

'Zo eenvoudig is dat niet.'

'Daar heb je helemaal gelijk in,' gaf ze toe. 'De rechercheur moet eerst consent vragen aan de huurmoordenares. Daarna, als zij bij haar volle verstand is en enthousiast reageert, kunnen ze elkaar met wederzijds goedvinden bespringen als konijnen en kun jij een bestseller schrijven.'

'Nog meer briljante schrijftips?'

Ze keek me zijdelings aan terwijl we met onze karretjes naar de kassa's liepen. 'Misschien deze keer proberen te voorkomen dat er doden vallen.'